

הילפוחא מערב ועבד כעני, דגם כשחזר מקבל או אחר נותן מקרי כסף ממש, וכמו לדעת שאר הראשונים, ואין חילוק כלל בין הרמב"ם והראש"ם בעיקר הפשט של ערב ועבד כעני.

מה שכתב לחלק בענין תפיסת קידושין בין חייבי כריתות לחייבי לאוין, אינו נראה בעיני החילוק הזה, רק כפולמוס הא דלא תפסי קידושין משום האיסור הוא, וח"ל שוין לחייבי כריתות הזה, ואין לחלק ביניהם, אולם מה שכתב בסוף דבריך דגם לפי הטעם דאין עשה דוחה ל"ת שיש בו כרת מ"מ הא דתפקעה הזיקה לגמרי הוא רק מטעמא דלא תפסי זה קידושין, והצ"ח כן מדברי הרמב"ם צ"ו מה"ל יבום ע"י"ש, דבריך נראה צד לפוס ריהעא כי רחוק אנכי עשה מהענין, והיטע אשר אמרת, אולם בעיקר הקושיא מנדה לא הועלת צד כלום, כי הלא כ"ז הוא רק לענין הפקעת הזיקה וכן בס דברי הרמב"ם אמורים רק לענין הפקעת הזיקה וזה הוא התלוי בתפיסת קידושין, דוק בלשונו, אבל לענין עיקר מלות יבום הלא קי"ל דגם בח"ל אם צעלו לא קנו אם אף לית צדו דין דחי כמזואר בסוגיא דף כ' דקמחויב מהך דאם צעלו קנו, וכן פסק גם הרמב"ם צ"ו ה"א דצאלמנה מן הגשואין אם צעלו לא קנו משום דאין עשה דוחה ל"ת ועשה, וגזי נדה הרי קני ועבד מלוב וליכא שום גריעותא בהיבום שלה, וצ"ע"כ נדה שאני בעיקר דינה משאר עריות וח"ל, שאין איסורה שייך כלל לענין עיקר דין יבום, רק דמעשה הביאה צעמשה אסורה וא"א לו לקיים אז במלוב, אבל אין איסורה סותר כלל לעיקר דין היבום, ומש"כ גם צדחה אף דקעבד על האיסור מ"מ לענין מלות יבום אין זה נוגע כלום וקני ומקיים מלוב, אבל צעמח ח"ל אף דתפסי זהו קידושין אבל מ"מ איסורן סותר למלות יבום, ומש"כ אנו לריכין בהן לדין דחי אבל צלל דחי אף דהזיקה לא נפקעה מ"מ לא קנה קנין גמור ואין ביאתה פוערת רחם וכמזואר בסוגיא. ואמנם כן, דעממא דהך מילתא לריך פירוש וביאור למה צאלמח חלוקה נדה משאר ח"ל ועריות לענין מלות יבום, ואולי הוא זה משום נדה לא רק דתפסי זה קידושין, רק גם בעיקר איסורה ועם החפלא שלה לא דמיא לשאר עריות וח"ל, דאין איסורה שייך כלל ללקוחין וגשואין שחשבו אשה שאסורה על יבמה, רק מעשה הביאה צעמח אסורה, וכמזואר ברמב"ם פ"ח מה"ל איסורי ביאה דה"ע דלא נעשית זונה משום דאינה בכלל אשה שאסורה להגשא לו, משא"כ צעמח עריות וח"ל כמזואר בדברי הרמב"ם שם, וכיון דאיסורה רק צעמשה הביאה לנד אין זה סחירה כלל לעיקר דין יבום. אבל עכ"פ איך שיהי זה מפורש להדיא דבח"ל ועשה אף דתפסי זהו קידושין אבל מ"מ איסורן סותר בעיקר החפלא למלות יבום ואם צעלו לא קנו, ורק משום דין דחי הוא דקיימא זהו מלות יבום צעלמות, ונדה צעלם החפלא אין כאן סחירה כלל, וכן הן דברי התוס', וממלא לא שייך זה מילתא דרבה כלל, כיון דאין אנו לריכין זה לדין דחי כלל רק במלוב מתקיימת גם צדחה ואיסורה, ולק"מ.

מש"כ הדריג בענין גר חושב דלא דמיא קבלתו לגירות של גר דאך שנעשה ע"י ישראל ונתחייב צמלות אבל כהא הרי גם קודם קבלה מחויב הוא צו מלות וברי הוא לאחר קבלה כמו קודם קבלה, צודאי בדבר כן הוא דלענין חיוב מלות לא נתחדש ע"י קבלתו שום דבר, ולא ניתוספו עליו שום חיובים על כל צ"י דעלמא. אבל מה שהוסף הדריג

עוד "דנמלא שכל דינו של גר חושב אינו אלא ביחס לישיבתו בינוי ב"א"ר", ז"ל שצנוגע להבגר חושב צעלמו לא נתחדש ע"י קבלתו דבר וכל עלמו ומכותו של גר חושב הוא רק ביחס לישראל כמו להשיבו ב"א"ר ודומה, וע"ז הוא דנאמר כל הדין דאין גר חושב נובח אלא צומן שהיובל נובח, ע"ז תמה אני, דהלא הרבה דינים יש שאין להם שום שייכות לישראל והם נובחים רק צ"ת צלדו ולא צ"י, דצ"י שברג צעגג נהרג וג"ת גולה, וכן לענין הדין דקנאים פוגעין צו מזואר ברמב"ם דאינו נובח צ"ת, ועוד רבות כאלה, הרי דהקבלה שנעשה על ידה לג"ת חדשה דינים גם לענין הג"ת צעלמו, דהחורה חלקה בין ג"ת לצ"י. ואמנם כן דאם יחזור מקבלתו צודאי יהי דינו צ"י דעלמא, דצגופו לא נתחדש דבר רק הכל צעציל קבלתו, אבל כל זמן שהוא עומד בקבלתו הרי החורה נתנה לו דינים וחלקה צינו וצין צ"י סחמא. ולפי"ז גם הך דינא דאין ג"ת נובח אלא צומן שהיובל נובח הוא ג"כ לענין כל הדינים שג"ת חלוק בהן משאר צ"י, דלדעת הרמב"ם עיקר הדין הוא דצעמח שאין היובל נובח אין מקבלתו, וממילא דה"כ צ"י דעלמא, ועיין ברמ"מ בה"ל איסורי ביאה שכתב ג"כ פשוט כן דעת הרמב"ם, אולם דעת הראש"ד אחרת צד דרק לענין דינים מיוחדים הוא דתלוי צומן שהיובל נובח, אבל שיטת הרמב"ם כמעט פשוטה ומפורשת כו"ל.

והנה פכ"י מדברי יודי הוקשה לו כל עיקר הך מילתא דקבלה זו מה היא, כיון דבצר מחויב ועומד הוא צד, אולם נראה שאין זה קשה כלל, דהרי בדברי הרמב"ם מזואר דנערה משכ מפי הגבורה לכוף את כל צאי עולם לקבל עליהם צצע מלות שלטעו צ"י ואם לא יקבל יברג, הרי דא"ע"כ דצו מלות עוד נלטעו מימות אד"כ"ר ונת, אבל לאחר מ"ת נתחדש דין גם אלל אר"ע"ע שלא די צד שאינן עוצרין על ה"י מלות רק לריכין קבלה ואם לאו יברג, וזה דין שנתחדש על אר"ע"ע צעלמח משעת מ"ת ואילך, וגם בה"ל י"א שם לענין זה שהסידי אר"ע"ע יש להן חלק לעוב"כ כחצ כל המקבל צצע מלות וזכר לעשותו, הרי דלא די צד שחבר לעשותו רק לריך גם קבלה ואם זכיר לעשותו צלל קבלה אינו בכלל חסידי אר"ע"ע, וגם הקבלה לריכב להיות שיקיים אותן צעציל שהן כחוצין חתורה ע"י מרע"ב כמזואר בדברי הרמב"ם שם, שכל זה דברים מחודשים שנתחדשו משעת מ"ת ואילך על אר"ע"ע צעלמח. ועיין ברע"ב"א מכות דף ע"י שכתב ח"ל גר חושב הוא שקבל צ"י של ישראל לקיים ז' מלות שלטעו צ"י וכו' וכיון שקבלן צ"י הוא נקרא צו מלות אלו מלות ועושה וכו' וצ"י הוא שלא קבלן צ"י אלא דקים לן שמקיים אותן מעלמו והוא נדון בהם כמי שאינו מלוב ועושה מדכתיב עמד וימודד ארץ ראה ויתר גויס כדאיתא צ"י"ק וע"ז עכ"ל, הרי להדיא דזה שצריכין קבלה על ה"י מלות שלטעו עליהן הוא מדניים שנתחדשו צעמח מ"ת והוא נכלל בהך דרשא ויתר גויס דאמרינן צ"י"ק דף ל"ח דעמד וכתרין להם שיחשבו כאינן מלובים ועושים זמח הוא יסוד הדין ולריכין קבלה עליהן, וכ"כ ברמב"ן שם, ובייט כמ"ש. **דברי** הרמב"ם צב"ל מלכים שהביא דר"ע שכתב אלא יהי כישראל לכל דבר או יברג, תמוהים מאד מאד, דברי התם כבר הוא ישראל גמור לכל דינו, ומה צינו לשאר ישראל, ואם ר"ל שנתחייב מתה צעציל אחי דבר מאי קמ"ל ואחיה דין נאמר צד, סוף דבר דברי הרמב"ם תמוהים מאד ואין להם שום מובן לכאורה.

